

filmad teisel wiisil lahti ei oleks saanud peastetud; nimetatud filmade selitaja tuli linade müümisest. Kuda ülemal juba nimetatime, olid kütwatud linad wäga häästi siginenud ja et minewal talwel linade hind kõrgel seisis, tõi peremees ühel õhtul linnast tulles 150 rabla korruga koju, Wareffe talus kaawanud linade eest. „Waata müüd, eidele!“ — ütles Põllupap — se on Wareffe talu esimese aasta raha siõsetulik; ei olnud kõit kopitad wette wisatud, kuda sa ette kartsid. Kõist ise Else kiest, palju wõid tema tänawu suwel korjanud ja turule wiinud?“ Els ütles: „Wõit eest saadut raha pidi ja minule kasu rahaks jääma, misga, kui üksford ise majaperenaiseks peaksin saama, majapidamist jätule aitan toimetada.“ „Noh,“ kostis isa — „ega ma sinu oma käest tahtnud wõtta; mis korra kingitud, ei ole enam minu, waid teise omadus. Ma soowisin aga, et sa emale nimetaksid, kui palju wõid ja oled müünud?“ Els ütles: „kus leiskid on müüdud, ja paar leiskid enda tarwis järele jäetud.“ — Isa liitis naeratates: „sinust wõib aega mööda tubli perenaine kaowada, kes kui majaluk mehe wara koos hoiab ja ise omalt poolt weel peale murettseb.“ Emal ei maksnud siin wastawaidlemine, kus mees ja tütar üsna filmanähtawal tema kartust uue koha ostmise pärast wähendasiwad.

Üks teine asi, mis perewanematele palju enam südame walu tegi, oli ülemal lähidelt tähendatud noorema poja tulewa aastane naise wõtmise nõu. Ehk kül isal ega emal midagi selle wastu tõrkumist ei olnud et poeg kosja lähaks ja nooriku koju tooks, juhtus seal asja juures üks äraline tül, mis wanemate meelt wasta seisis, sest et poeg oma filmawaatust ühe — ilma lapse peale oli wisanud. Tütarlapse enese ja tema wanemate peale ei wõinud pisemat süüd ja laitust tõsta, aga nemad olid laia ilma elukad ja ei mite walitetud rahwa seast. Põllupap arwas, et tema usuwennad niisugust kosmist tuleksid laitma, mis ta poega paremine ei osanud jubatada. Ehk kas walitetud rahwa keelil ümberlaudu tütarlastest puudus olla? Tema tuletas

pojale meele, kuda Abrami wanem sulane laugele maale pidi minema Izaakile naist kosima, sest et tema Kanaani maa tütardest kedagi omale minijaks ei tahtnud saada. Ja siin näitas lugu palju hõlpsam, et noormees omast libelkonnast igalt poolt piigast wõis leida, keda wanemad sellesama kalli piimoga kaswatates olid jootnud, kui tema oma lapsi. Poeg arwas jälle, et see tükis tema südame soowimisel õigus olla sõna laks ehk rohlem wanemate ja nende usuwendade tahtmist wasta rääkida, sest et tema ei neile, waid endale naist tahtis wõtta, kellega ta nii kaua elu pidi ühendama, kunni Jumal surma läbi neid üksford tuleb lahutama. Niisamati tuletas ta isale meele, kuda Else wägise ei mindud mehele sundima, ehk kül kosilased wanemate meelest armsad olnud, ja teiseks tema wanem wend, ehk kül usuwenna wäimees ja usufeltis üleskaswanud naise abikaas ommetegi abielus õnne ei leidnud. Niataat, kelles jutu alustuses ühe tükise maalimine, pööras igapääw rohlem karwast poolt wälja ja ei näitnud palju kuskil õiguse mehe wiisi, kus minu ja sinu pärast wabeldamist tõustis. Tema oli ühelt poolt ihnuis ja liiskil, et suure waranduse juures kõhtu ei raatsinud täita, teiselt poolt kartus ta ülekõhtuse õhufega isa enam warandust peale kosutada, ega küsitud ial, kui palju filmarwee pisaraid raha külles, mis ta waeste ja leskede käest kollo kraapis. Wäimees, kes wanemate talus seesugust asja ial ei näinud, wõõrdus seda euam äiaist, mida sügawamalt tema wanamehe tegust tundma õpis, enam rooste märkisi tema külles leidis, kui ta oleks soowinud. Tema abikaasa, wanematega ühes nõus, hoidis ennast enam nende kui mehe poole. Sest ep se tuli, et Jürile ial poja õigust äisa majas ei antud, waid teda enam odawa sulase wiisil peeti, kes kõhutäie ja riiete eest pidi teenima! kus äi, äm ja tütar tema alatised tagasundijad oliwad. „Kui ma rahwa naeru ei kardaks“ — ütelnud Jüri noorema wenna wasta — „ma jätaksin naise, kus ta on, ja lähaksin oma teed, sest et pörgus halwemat pidu ei wõi olla, kui mul praegu.“ —